

2022

REINTEGRACE PROPUŠTĚNÝCH VĚZŇŮ DO SPOLEČNOSTI

JAN HROUDNÝ

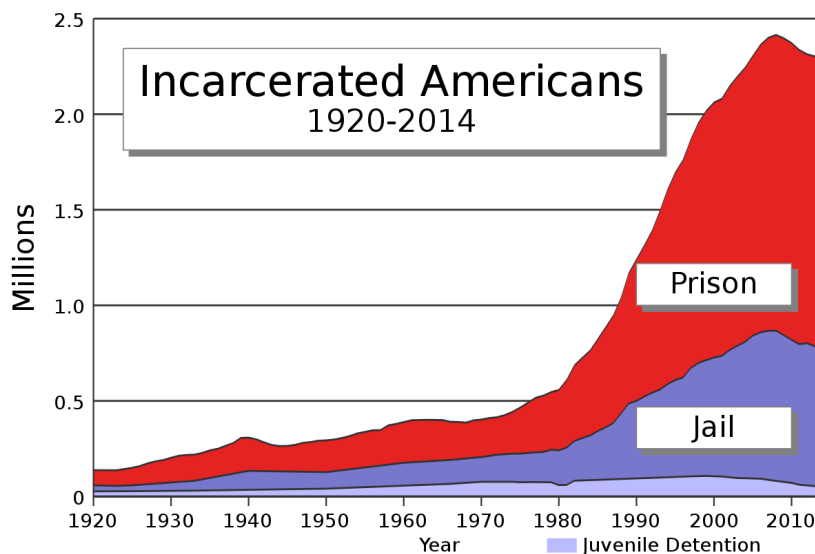
VÝZKUMNÁ ZPRÁVA
KONGRESU

REINTEGRACE PROPUŠTĚNÝCH VĚZŇŮ DO SPOLEČNOSTI

AUTOR: JAN HROUDNÝ

1. ÚVOD – O ČEM TATO VZK JE

Cílem následující výzkumné zprávy je poskytnout základní informace o systému reintegrace propuštěných vězňů do společnosti. Důvodem, proč je toto téma důležité, je zejména vysoký počet vězňů ve Spojených státech. V USA se v současnosti nachází pětina celosvětové populace vězňů, je zde vězněno nejvíce osob jak v absolutních číslech, tak v přepočtu na počet obyvatel. Podle údajů z roku 2016 je vězněno (v zařízeních „prison“ i „jail“) celkem 2,3 milionu osob. Tato nelichotivá čísla souvisí jednak s poměrně vysokou mírou kriminality, ale také se systémově špatnou koncepcí práce s vězni po jejich propuštění na svobodu (v angličtině se pro proces jejich začleňování používá termín prisoner „reentry“).

Graf 1: Vývoj počtu uvězněných Američanů mezi lety 1920-2014

Trest odnětí svobody a s ním spojený pobyt ve vězeňském zařízení existuje ve Spojených státech v podstatě od jejich vzniku. Od té doby vězeňský systém doznal podstatných změn. Původní koncepce se procesem reintegrace vězňů do společnosti po jejich propuštění zabývala jen velmi málo, pokud vůbec.

Z dostupných dat je zřejmé, že počet vězňů v USA byl do začátku sedmdesátých let víceméně konstantní. Od té doby však došlo k prudkému nárůstu jejich počtu. (Ne)úspěšná reintegrace vězňů a s tím související problematika recidivy však představuje jen jeden z faktorů tohoto zvýšení. Výrazný vliv mělo např. častější využívání trestu odnětí svobody. Je možné konstatovat, že problému reintegrace propuštěných vězňů lze předejít využíváním alternativních trestů (peněžitě tresty,

domácí vězení apod.). Přesto však platí, že trest odnětí svobody má v případě těžší kriminality nezpochybnitelný význam a že nastavení vhodného systému reintegrace je naprosto nezbytné.

Na zlom, ke kterému v 70. letech došlo je však nutné se podívat blíže. Ve Spojených státech totiž v té době došlo k prudkému nárůstu kriminality. Mezi lety 1960 a 1980 došlo k nárůstu násilné kriminality o 270 %. K vrcholu potom došlo na začátku 90. let. Objevilo se volání po tvrdých trestech a přísnějších opatřeních, které celá řada států začala realizovat. Idea nápravy odsouzených ustoupila do pozadí. Známostou se v tomto kontextu stala studie sociologa Roberta Martinsona „What Works?“, na jejímž základě je postavena tzv. „nothing works“ doktrína^I. Ta tvrdí, že rehabilitační programy pro odsouzené představují ztrátu času i peněz. Tyto názory měly poměrně výrazný vliv na legislativu, která se vychýlila směrem k trestnímu populismu. Pozitivní vliv na vývoj kriminality však tato změna nepřinesla. V atmosféře vzrůstající zločinnosti prezident Clinton v roce 1994 podepsal Violent Crime Control and Law Enforcement Act (výrazný vliv na jeho výslednou podobu měl tehdejší senátor Joe Biden). Tento zákon vedl mj. k rozšíření trestu smrti, zavedení nových skutkových podstat trestných činů apod. a je často považován za jednu z hlavních příčin výše popsaného stavu.^{II}

2. SOUČASNÁ SITUACE

2.1 RECIDIVA VE SPOJENÝCH STÁTECH

Zásadním problémem spojeným s otázkou reintegrace vězňů do společnosti je recidiva. Ta má obecně řadu definicí, lze o ní hovořit jako o situaci, kdy se pachatel dopustí trestného činu, je za něj odsouzen, odpyká si trest ve vězení (v případě trestu odnětí svobody) a následně spáchá další trestný čin. Statistiky v této zprávě však vychází z definice recidivy jako opakovaného zatčení odsouzeného (tzn. není nutné spáchání nového trestného činu a další odsouzení). Spojené státy přitom trpí jednou z nejvyšších mír recidivy na světě. Lze to doložit např. zvláštní zprávou Bureau of Justice Statistics z roku 2018. Ta se zaměřila na sledování recidivy u více než 400 000 vězňů propuštěných ve 30 různých státech během roku 2005. Během následujících devíti let bylo aspoň jednou policií zatčeno plných 83 % propuštěných vězňů. 44 % vězňů bylo zatčeno dokonce do jednoho roku od svého zatčení.¹

2.2 PROBLÉMY S REINTEGRACÍ

Vysoká míra recidivy přitom vychází z určitých opakujících se problémů, se kterými se vězni po propuštění setkávají. Při určité míře zjednodušení lze vymezit v zásadě tři hlavní skupiny problémů, se kterými se propuštění vězni potýkají. Jedná se o: a) ekonomickou situaci a zaměstnanost, b) psychické problémy a c) přijetí ze strany rodiny a společnosti.

A) EKONOMICKÁ SITUACE A ZAMĚSTNANOST

Je obecně uznávaným faktem, že propuštění vězni čelí při hledání zaměstnání řadě překážek, což má zásadní dopady na jejich ekonomickou situaci. Zároveň přitom platí, že stabilní za-

I Autor později tento názor uvedl do kontextu, že neexistuje univerzální nápravný program, nikoliv, že žádný program nikdy nedává smysl.

II Na druhou stranu je nutné zdůraznit, že přinesl i lepší ochranu žen před domácím násilím (Violence Against Women Act).

městnání snižuje u bývalých vězňů míru recidivy. Propuštění se tak potýkají zejména s vlastní nízkou profesní kvalifikací, nedůvěrou zaměstnavatelů ale i se ztrátou pracovních návyků. Dobrým příkladem je studie z roku 2021, která se zabývala zaměstnaností u více než 50 000 vězňů propuštěných z federálních věznic v roce 2010. 67 % z nich si v průběhu čtyř let od propuštění našlo nějakou formu zaměstnání (celých 33 % nikoliv). Zároveň však platí, že zaměstnanost v rámci této skupiny nikdy nepřesáhla 40 %. To značí, že většina bývalých vězňů vykonávala spíše krátkodobé práce a často měnila zaměstnání.² Pokud se podíváme na průměrné výdělky pracujících propuštěných vězňů, zjistíme, že po jednom roce od propuštění vydělávali přibližně polovinu toho, co průměrná populace. Situace se zlepšila po čtyřech letech, kdy propuštění vydělávali asi 84 % toho, co průměrná populace. Výsledky také do určité míry ovlivňuje pohlaví a rasa propuštěných. Obecně platí, že zaměstnanost byla vyšší u žen než u mužů. V případě rasy platí, že rok po propuštění se míra zaměstnanosti pohybovala mezi 46 % u bělochů, 37 % u původních obyvatel, 36 % u černochoů a shodně 33 % u Hispánců a Asiatů. Afroameričané i Hispánci, kteří tvoří většinu americké vězeňské populace, však po propuštění dosahovali horších výdělků, a to i když spáchali méně závažný trestný čin.

B) PSYCHICKÉ PROBLÉMY, ZÁVISLOST NA DROGÁCH

Mezi propuštěnými vězni se ve zvýšené míře objevují psychické problémy. Může mezi ně patřit např. postraumatická stresová porucha, deprese nebo úzkosti.³ Zároveň platí, že duševní stav propuštěných má vliv na jejich možnost získat zaměstnání. Dílčí data ukazují, že propuštění vězni bez psychické nemoci měli téměř dvakrát vyšší míru zaměstnanosti než psychicky nemocní.⁴

S psychickými problémy úzce souvisí otázka drogové závislosti a alkoholismu. Je poměrně paradoxní, že propuštění z vězení znamená pro dotčené osoby především vyšší riziko úmrtí. Předávkování drogami potom představuje nejvýraznější riziko v prvních dvou týdnech po propuštění. Výzkum provedený ve státě Washington mezi lety 1999 a 2003 např. ukázal, že riziko smrti je mezi propuštěnými vězni 12,7× vyšší než mezi ostatními obyvateli daného státu, přičemž předávkování představovalo zdaleka nejčastější příčinu smrti.⁵

C) PŘIJETÍ ZE STRANY RODINY A SPOLEČNOSTI

V procesu reintegrace hraje klíčovou roli přijetí ze strany rodiny. Ta může propuštěného podpořit např. při zajištění bydlení, finanční pomoci, hledání zaměstnání či po psychické stránce.⁶ Podle některých výzkumů představuje podpora ze strany rodiny dokonce nejdůležitější faktor úspěšné integrace propuštěného. Většina odsouzených bydlí první dny po propuštění u příbuzného nebo partnera a od své rodiny dostane finanční pomoc. Zároveň platí, že drtivá většina propuštěných od své rodiny očekává určitou formu podpory. Dostupná data tak ukazují na možné výhody, které vyplývají ze zapojení rodinných příslušníků do reintegračních programů.

2.3 AKTUÁLNÍ PRÁVNÍ ÚPRAVA

Právní úprava reintegrace propuštěných vězňů je obsažena především v právních předpisech jednotlivých států a jako taková se napříč Spojenými státy může značně odlišovat. V posledních letech se nicméně objevily i určité legislativní tendence na federální úrovni, které budou níže popsány. Tyto zákony se pochopitelně týkají pouze vězňů ve federálních věznicích.

Právní úprava vychází z několikrát novelizovaného zákona Omnibus Crime Control and Safe Streets Act z roku 1968, který vstoupil v účinnost v době prezidentství Lyndona B. Johnsona.

Jednu z jeho novelizací představuje Second Chance Act z roku 2007, který byl podepsán prezidentem Georgem W. Bushem. Jedna z částí tohoto zákona upravuje právě otázky reintegrace vězňů. Stanovila základní právní rámec pro poskytování federálních finančních grantů na projekty, které měly mířit ke snížení recidivy. Jednalo se např. o projekty zajišťující vzdělání a pracovní možnosti ve věznicích, dozor nad již propuštěnými vězni nebo třeba projekty podporující vztahy propuštěných s jejich rodinnými příslušníky. Na základě Second Chance Act bylo založeno National Reentry Resource Center fungující pod ministerstvem spravedlnosti, které funguje především jako koordinační a informační orgán ve všech otázkách reintegrace vězňů. Na základě Second Chance Act je ročně na několik set reintegračních projektů vypláceno přibližně 100 milionů dolarů. Zákon bývá obecně uznáván jako úspěšný, federální finanční granty se ukázaly jako poměrně úspěšné a státy, ve kterých bylo financování projektů využíváno, snižovaly úroveň recidivy (např. Ohio).

Politický zájem na pokračování reforem přinesl další legislativní výsledek o deset let později s přijetím First Step Act (2018).⁷ Ten přinesl změny v řadě oblastí, na základě jeho vstupu v účinnost. Na jeho základě byl vytvořen risk and needs assessment system, který odsouzené člení na základě individuálních okolností do skupin podle rizika recidivismu nebo např. stanovuje podmínky pro jejich podmíněné propuštění s dohledem či umožňuje vězňům dřívější propuštění na základě participace na programech zaměřených na redukci recidivismu. Největší odpovědnost za chod systému má ministr spravedlnosti a Independent Review Committee, která mu asistuje a zároveň kontroluje fungování celého systému. Celkově také zlepšuje životní podmínky vězňů – ti musí být umisťováni do věznice v blízkosti jejich bydliště (a tedy velmi často i své rodiny), pokud je to možné. V případě těhotných vězenkyň byla značně omezena možnost využití omezovacích prostředků (např. pout). Některé změny se dotkly i ukládání trestů – byly sníženy dolní hranice trestních sazeb u některých trestných činů.

V návaznosti na přijetí First Step Act se objevily i určité návrhy na přijetí další legislativy. Zřejmě nejvýraznějším počinem je návrh demokratického senátora Cory Bookera nazvaný Next Step Act (2019), který byl prozatím pouze představen v Senátu.¹¹¹

Závěrem je nutné se zde zmínit o jedné specifické oblasti reintegrace vězňů, a to o vymazání záznamů z trestních rejstříků, respektive zahlazování odsouzení. Čistý trestní rejstřík může bývalý vězňům otevřít řadu nových možností v oblasti zaměstnání, a tak je vhodné věnovat pozornost i této problematice, která se v posledních letech stala předmětem řady legislativních změn v mnoha státech Unie. Poměrně progresivní přístup zaujala Indiana, ve které jsou stanoveny lhůty po jejichž uplynutí dojde k vymazání záznamů z trestního rejstříku, přičemž jsou odstupňovány podle závažnosti trestného činu. V případě, že by zaměstnavatel odmítl přijmout zaměstnance na základě odkazu na již zahlazené odsouzení za trestný čin, jednalo by se z jeho strany o nezákonnou diskriminaci. Státní zástupci rovněž nemají právo požadovat po obviněných, aby se během jednání o vině zřekli práva na vymazání záznamu z trestního rejstříku. V případě odsouzení za závažnější trestné činy připadá v úvahu buď to, že odsouzení nebudou zahlazena vůbec, případně že budou záznamy o nich dostupné veřejnosti po dlouhou dobu. Některé státy zaujaly konzervativnější přístup – ve státě Maryland je např. vymazání záznamů z trestního rejstříku možné jen na základě žádosti, která může být podána pouze jednou za život. Je tak patrné, že jednotlivé státy se vydaly poměrně různými cestami a přijímají různě přísná omezení pro výše popsaný proces. Obecně je však trend takový, že se v této oblasti snaží zlepšit podmínky propuštěných vězňů.⁸

111 Text návrhu je dostupný zde: <https://www.congress.gov/bill/116th-congress/senate-bill/697/text>

3. POSTOJE JEDNOTLIVÝCH STRAN A POLITIKŮ

Postoje jednotlivých stran a politiků k otázce reintegrace vězňů do společnosti se v základních rysech velmi často shodují. Ukázalo se to např. při spolupráci na přijetí výše zmíněného Second Chance Act, kdy pro jeho přijetí hlasovalo ve Sněmovně reprezentantů 347 poslanců a proti pouhých 62, přičemž v Senátu tento zákon prošel dokonce jednohlasně. V případě First Step Act (respektive jeho finální verze) byl stav hlasování ve sněmovně 358 proti 36 (proti hlasovala pouze část Republikánské strany). Tato čísla ukazují, že republikáni i demokraté jsou v otázce reintegrace vězňů schopni efektivně spolupracovat. Nabízí se souvislost s tím, že americká populace obecně tíhne k větší podpoře rehabilitačních programů pro vězně.⁹

V rámci Republikánské strany byly velkými podporovateli reformem např. prezident George W. Bush nebo kansaský senátor Sam Brownback. Druhý jmenovaný dokonce kvůli propagaci programů pro snížení recidivy odstartoval svou prezidentskou kampaň dobrovolným jednodenním pobytem ve věznicí. Podpora reintegrace vězňů může u republikánů krom pragmatických hledisek (podpora voličů) vycházet i z náboženských důvodů – právě prezident Bush zdůrazňoval důležitost církví a náboženství při návratu vězňů do normálního života. First Step Act byl podepsán prezidentem Donaldem Trumpem. Za jeho podporu pro tento zákon lobovali mj. vlivní konzervativci z politické i právní sféry. Své důvody přitom shrnuli do tří bodů: větší bezpečnost komunit, rozumnější utrácení peněz daňových poplatníků a uznání, že každý lidský život má hodnotu a je hoden základní důstojnosti.

Na druhou stranu je nutné poukázat na skutečnost, že menší část republikánů hlasovala proti přijetí First Step Act. Pravděpodobně nejhlasitějším odpůrcem tohoto zákona byl senátor za stát Arkansas, Tom Cotton, který sice uznal některé pozitivní prvky zákona, zároveň však tvrdě kritizoval nastavení kreditového systému nebo posílení diskrece soudů při posuzování zákonem daného povinného minimálního trestu u některých zločinců.¹⁰

V poslední době se však objevují názory, že s rostoucí polarizací americké společnosti dojde k odklonu republikánů od dalších reforem. Republikánská strana se od přijetí First Step Act v otázkách trestního práva radikalizovala. Příčinou mohou být např. iniciativy typu „defund police“, rostoucí kriminalita v posledních měsících apod. Zároveň platí, že sám Donald Trump nebyl o podpoře First Step Act nikdy příliš přesvědčen a jeho podporu zajistil až důsledný lobbying ze strany dalších republikánských politiků a Trumpova zetě Jareda Kushnera.¹¹

Pokud se podíváme na Demokratickou stranu, zjistíme, že podpora reformem v oblasti reintegrace vězňů je ještě jednotnější a výraznější než u republikánů. Proti přijetí First Step Act nehlasoval žádný z demokratických kongresmanů. Kritika se v této straně objevila spíše v tom smyslu, že reformy by měly být rozsáhlejší a radikálnější.¹² Je však nutné upozornit na skutečnost, že někteří demokraté se v minulosti podíleli na přípravě zákonů, které vedly k přehlcenosti amerických věznic a v důsledku i k vyšší míře recidivy – ukázkovým příkladem je tehdejší senátor Joe Biden a jeho účast na přípravě zákona Violent Crime Control and Law Enforcement Act v roce 1994.

Legislativní iniciativa v oblasti reintegrace vězňů v současnosti vychází spíše z Demokratické strany. Při určité míře zobecnění lze aktuální situaci shrnout tak, že demokraté prosazují co možná nejširší a nejrozsáhlejší reformy zaměřené na zlepšení situace vězňů. Na straně republikánů můžeme naopak vidět určité dozvuky doktríny nothing works a snahu o spíše přísnější přístup k bývalým vězňům. To však samozřejmě neplatí bezvýjimečně. Při přípravě příslušné legislativy spolu obě strany spolupracovaly a prosadily ji jasnými většinami, byť často vycházely z odlišných ideových východisek.

4. BUDOUCNOST TÉMATU A DOPORUČENÉ ZDROJE

Od přijetí First Step Act se objevilo několik dalších návrhů. Tím nejvýraznějším je zřejmě výše zmíněný Next Step Act, jehož legislativní budoucnost je však do značné míry nejistá.^{IV} Tento návrh však může představit určitou inspiraci pro jiné zákonodárce. Ve Spojených státech ale existuje i řada návrhů od nejrůznějších institucí (neziskových organizací, asociací apod.) napříč politickým spektrem.

Ze zajímavých vizí tak lze zmínit alespoň zavedení přímé jednorázové finanční podpory pro propuštěné vězně, zrušení dluhů spojených s vězněním či rozšíření některých programů sociální politiky na odsouzené (viz návrhy liberálního Center for American Progress¹³). Kongresmanům z řad Demokratické strany lze ke studiu doporučit např. detailní návrh Brookings Institution¹⁴, který zmiňuje např. nutnost rozšíření internetu ve vězeňských zařízeních.

Republikánští kongresmani by poté měli věnovat pozornost zejména návrhům American Conservative Union – jí zřízené Nolan Center for Justice věnuje otázce reformy v oblasti trestního práva celé webové stránky.^V **V otázce reintegrace vězňů se rovněž angažuje iniciativa Right on Crime^{VI}**, z jejíž návrhů stojí na pozornost rozšíření podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody za podmínky stanovení dohledu probačním úředníkem.

Je zřejmé, že návrhů reformy se objevila na obou stranách politického spektra celá řada. Zároveň platí, že řada z nich není výrazně ideologicky podmíněna, což může přispět ke spolupráci obou stran.

5. OTÁZKY PRO STANOVISKO

- Jakou koncepci trestní politiky bude prosazovat Vaše frakce?
- Je podle Vaší frakce nutné k bývalým vězňům přistupovat spíše vstřícně nebo přísněji?
- Měly by se zavést, případně rozšířit sociální dávky poskytované specificky propuštěným vězňům?
- Měly by hlavní roli v pomoci reintegrace vězňů hrát spíše neziskové organizace a církve nebo stát a jeho organizace?
- Jaké konkrétní kroky budou pro Vaši frakci v oblasti reintegrace vězňů prioritou?

IV Text zákona je dostupný zde: <https://www.congress.gov/bill/116th-congress/senate-bill/697/text>

V Webová stránka projektu dostupná zde: <https://conservativejusticereform.org/>

VI Webová stránka projektu dostupná zde: <https://rightoncrime.com/>

7. ZDROJE Z POZNÁMEK V DOKUMENTU

- 1 ALPER, Mariel, Matthew DUROSE a Joshua MARKMAN. 2018 Update on Prisoner Recidivism: A 9-Year Follow-up Period (2005-2014). U.S. Department of Justice. Office of Justice Programs. Bureau of Justice Statistics [online]. 2018 [cit. 2022-07-11]. Dostupné z: <https://bjs.ojp.gov/content/pub/pdf/18upr9yfup0514.pdf>
- 2 WANG, Leah a Wanda BERTRAM. New data on formerly incarcerated people's employment reveal labor market injustices. Prison Policy Initiative [online]. 8. 2. 2022 [cit. 2022-07-11]. Dostupné z: <https://www.prisonpolicy.org/blog/2022/02/08/employment/>
- 3 SHEPPARD, Sarah. Mental Health Effects Facing Recently Released Prisoners. Verywell Mind [online]. 29. 8. 2021 [cit. 2022-07-11]. Dostupné z: <https://www.verywellmind.com/mental-health-effects-facing-former-inmates-5195312>
- 4 GALLETTA, Esther, Thomas FAGAN, David SHAPIRO a Lenore WALKER. Societal Reentry of Prison Inmates With Mental Illness: Obstacles, Programs, and Best Practices. Journal of Correctional Health Care [online]. 18. 3. 2021 [cit. 2022-07-11]. Dostupné z: <https://www.liebertpub.com/doi/10.1089/jchc.19.04.0032>
- 5 BINSWANGER, Ingrid a kolektiv. Release from Prison — A High Risk of Death for Former Inmates. The New England journal of medicine [online]. 11. 1. 2007 [cit. 2022-07-11]. Dostupné z: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2836121/>
- 6 MARTINEZ, Damian. Family connections and prisoner reentry. Prisoner Reentry: A Twenty-First Century Imperative (příspěvek na konferenci). 2009 [cit. 2022-07-11]. Dostupné z: https://www.researchgate.net/publication/310460284_Family_connections_and_prisoner_reentry
- 7 HAYNES, Chrysse. The First Step Act - A Pros and Cons List. Equal Justice under Law [online]. 30. 8. 2018 [cit. 2022-07-19]. Dostupné z: <https://equaljusticeunderlaw.org/thejusticereport/2018/8/21/the-first-step-act-a-pros-and-cons-list>
- 8 MURRAY, Brian. A New Era for Expungement Law Reform? Recent Developments at the State and Federal Levels. Harvard Law and Policy Review [online]. 16. 8. 2016 [cit. 2022-07-19]. Dostupné z: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2782940
- 9 CLARKE, Matthew. Polls Show People Favor Rehabilitation over Incarceration. Prison Legal News [online]. 6. 11. 2018 [cit. 2022-07-19]. Dostupné z: <https://www.prisonlegalnews.org/news/2018/nov/6/polls-show-people-favor-rehabilitation-over-incarceration/>
- 10 COTTON, Tom. What's Really in Congress's Justice-Reform Bill. National Review [online]. 26. 11. 2018 [cit. 2022-07-19]. Dostupné z: <https://www.nationalreview.com/2018/11/first-step-criminal-justice-reform-bill-whats-in-it/>
- 11 MCGRAW, Meridith. Trump's criminal justice reform bill becomes persona non grata among GOPers. Politico [online]. 5. 1. 2022 [cit. 2022-07-19]. Dostupné z: <https://www.politico.com/news/2022/05/01/trump-republicans-first-step-act-00029104>
- 12 AUSTIN, Roy. The First Step Act Is A Step Not Worth Taking. The Huffington Post [online]. 17. 12. 2018 [cit. 2022-07-19]. Dostupné z: https://www.huffpost.com/entry/opinion-first-step-act_n_5c0a6dc7e4b0b6cdaf5e3c50

13 FIGGATT, Sarah. Reentry Reforms Are More Critical Than Ever Amid the Coronavirus Pandemic. Center for American Progress [online]. 30. 4. 2020 [cit. 2022-07-19]. Dostupné z: <https://www.americanprogress.org/article/reentry-reforms-critical-ever-amid-coronavirus-pandemic/>

14 Tamtéž.

2022

ČESKÝ MODEL AMERICKÉHO KONGRESU 2022

CENTRUM POLITICKÝCH STUDIÍ, Z. S.
NÁMĚSTÍ JANA PALACHA 2
110 00 PRAHA 1

